

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΥΡΙΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α1.23.41.φ1.0006

ΔΙΟΘΗΚΗ
 ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.
 ΚΑΙ
 ΔΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.
 ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 6ος

Τιμῆται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
 πτά 45. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
 τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 15 Δεκεμβρίου 1859.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ ΠΘΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ.

Duplex libelli dos est, quod risum movet,
 Et quod prudenti vitam consilio monet.

-- Phaedrus --

A.

ΔΥΟ ΚΟΠΕΛΑΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΑΝΑΘΡΕΜΜΕΝΑΙΣ.

Ohbliò che il mondo vieta
 Alla donna un' alta meta
 Di Scienza nel cammin;
 Che geloso-disdognoso
 Tiene in ceppi il suo desitin.

(Caterina Bon' Brenzoni).

Ἡ ἀνατροπὴ τῶν κοπελαῶν εἶπε ἔνθα ἀπὸ ἐκείνη τὰ αἰνίγματα,
 καὶ ἡ Κοινωνία μας ἀκόμα δὲν ἐμάντεψε, καὶ πάλιν ἡδύρεται πο-
 σοῦ: καὶρός θὰ περάσει ἴσια νὰν τὸ μαντέψῃ ἀπὸ ἐκείνη τῆ συ-
 στήσεως παλαιῶν μας, ὅπου ἐστοχαζόντανε τῆ γυναῖκα σὺν
 ἑα ἀπὸ τὰ συγύρια, ὅπου χρειάζονται σ' ἓνα σπῆτι ἢ καμμία
 εἰς κλίμα, ὅπου ὁ ἄνδρας ἐπλερονότουσε γιὰ νὰ πέρνη σ' τῆ
 δουλειῆ του, ἐκαταντήσαμε σ' τ' ἄλλο ἄκρο· ἢ κλίσει καὶ ἡ τᾶσι
 τῆς νῆς μαρτυροῦν εἰς τὴν πρόοδο, πᾶσι νὰ γεννήσῃ ἄλλο με-
 γαλύτερο κακὸ, τώρα οἱ γονεῖς ἐδοθήκανε μὲ τὰ σωστά τους νὰ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΥΡΙΟΥ

μα: τῆ σπουδάζουσε, και ἐπειδὴ ὁ τόπος μας και ἡ μέθοδος ὁποῦ ἀκολουθοῦσε δὲν ἤμπορει νὰ τῆς δόσῃ, παρὰ μία πολλά φτηνὴ παλαμουσιὰ σπουδῆς, ποῦ ἄλλα δὲν κάνει παρὰ νὰν τοὺς γριμώζῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ ιδέαις ἐλαφραῖς και κούφικαις, και ἀπὸ δοκνησοσοφίαι, ἀντὶ γιὰ γυναίκαίς ἐτοιμάζουσε σχολαστικῶς ὀηλικούς! και ὅποιος εἶνε καλοὶ ἀς ζήσουν μὲ τέτοια βράτσα!..

Ἐλαβα τὴν τύχη νὰ γνωρίσω δύο ἀρκόντισσαις, ὀπόχουσε καθεμίαιτους μία θυγατέρα, τὴν Κυρία Μεγνωνρίζη και τὴν Κυρία Νατανάλλη.

Ἡ Κυρία Μεγνωνρίζη, πιστὴ εἰς τὸ σύστημα τοῦ προνόνας τῆς, και ἔχοντας ἄρθρον πίστεως τὸ α ἔ τ ζ ι τ α ὐ ρ ῆ κ α με ἔ τ ζ ι τ ἄ φ ἰ ν ο υ με » ἀνάθρεψε τὴ θυγατέρα τῆς ὀπως και ἐκείνη ἀναθράφηκε ἀπὸ τὴ Μάνα τῆς, πρῶτα ἀποῦλα γράμματα τίποτις, γιὰτι τὰ γράμματα εἶνε ὀργικὰ και μάλιστα εἰς τ' ἀδύνατα μέρη—Ἄς ἀρχίσουμε τὴν ἱστορία ἀπὸ τὸ ἄλφα τῆς.

Ἡ Κυρία Μεγνωνρίζη, ὄντες ἀπόκοψε τὴ θυγατέρα τῆς, τὴν ἔβαλε σκολιὸ σὲ μία Δασκάλια ὀποῦ εἶχε και ἐκράτειε και ἐσυγύριζε κίμμια σαρανταριᾶ λεχονοῦδισ, μὲ οὐλλὴ ἐκείνην τὴ προσοχὴ και τὴν πάστρα ὀποῦ μία γυναίκα γρηῃ, στραβὴ, και μοναχὴ τῆς, μπορει νὰ ἔχη γιὰ σαράντα παιδοβόλια, ἐκεῖ ἔμεινε ἡ Ντζόγια (ἔτῃ τὴ λέγανε) ἔσια πῶπις 9 χρονῶνε, και εἰς ὄλο ἐτοῦτο τὸ διάστημα, ἔκαμε πενήντα ζευγάρια τζουράπια τοῦ τατά τῆς, σαράντα ζευγάρια σκαρτζούνια, πολὺ μακροῦ, γιὰ τὴ μάνα τῆς, και μία δεκαριᾶ φακιλαῖς γιὰ κάτι δράκουε σερικουῦς, ὀποῦ ἡ σιόρα μάρετῆ ἐδιασκεδάζε νὰ βγάη στὸν Κόσμο κάθε ἐννιὸ μῆνε. — Ράψιμο, δὲν ἤθελε ἡ μάνα νάντηνε ἀρχινίσῃ παρὰ ἀποκάτου ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, γιὰτι τοῦ σκολιου τοῦ ράψιμο, δὲν εἶνε ποτὲ (ἔλεγε) σὴν ἐκεῖνο ὀποῦ μία κοπελοῦλα ἤμπορει νὰ μάθῃ στὸ σπῆτι, και διαφέρνει τῶνα ἀπὸ τᾶλλο καθῶς τὸ ψωμι τὸ σπιτάτο ἀπὸ ἐκεῖνο τοῦ φόρου..

ὄντες ἡ Κυρία Μεγνωνρίζη ἔλαβε τὴ θυγατέρα τῆς στὰ χέρις τῆς, ἀρκίνησε μὲ τὰ σωττὰ τῆς νὰ γνοιάζεται τὴν ἀνατροφῆ τῆς, και ἐπειδὴ, σ' τὴν ιδέα τῆς, τὸ μαγερεῖδ πρέπει νὰ ἦνε ἡ πρῶτη και ποῦλιὸ οὐσιώδης: ἔγτοια μιανῆς καλῆς νοικοκυραῖς, ἤθελε, πᾶσα μέρα ἀπὸ τῆς 10 ἔσια μὲ τῆς 12 νὰ κάθεται ἡ σιόρα Ντζόγια εἰς τὴν κουζίνα μὲ τὴ δοαλιτῆς, γιὰ νὰ πέραν τὰ πρῶτα ματθῆματα τῆς μαγειρευτικῆς, ἀπὸ μίαν χονδρὴ ἀγναίτισσα, ποῦ τανε κόγα, καμαριέρα και δούλα τοῦ σπῆτιου, και γιὰ νάντηνε προσέχῃ εἰς τὸν ἴδιο καιρὸ νὰ μὴν ξεκουταλέῃ τὰ φαειτὰ —

ΠΑΡΑΒΑΤΕΙΣ
 ΑΡΧΙΜΟΝΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ελάττωμα όπόγουνε όλαις ή δούλαι; όλου τοῦ Κόσμου. — Στην αρχή ή Νιζόγια, κάθε όπου ό τατάτζη ήθελε εῦρει τὸ ζουμι άχμαλ, επιτίτουνε πάν κόκκορος και τοῦ έλεγε ψευδά, ψευδά ώς κατω; μιλουνε σχεδόν οὔλα τὰ παιδιά έννιά χρονώνε και καμμία φορὰ και μεγάλοι τριάντα — Η Αντώνενα (έτζι έλέγανε τήν κόρη) έβαλιε μέχια χένα κουτέλι και έλεγε ό ξαδέφο τζη ποῦ τὸ έπι ποῦτανε καλό.— Η μαμούραις έν γέει: έχουνε ένα σωρὸ δικού; άρσενικού; όπου δέχουνται κρυφά άπό τοῦς άφεντάδες τους στο καμαρὰ τοῦ μαγειριου, και όπου τοῦς κάνουνε και ευχάριστα τραταμένα, μάλιστα όντες είνε νέοι και ξάδρεφοι στα δώδεκα.

Η Αντώνενά μας όμως; όντες εῖγθε πώς έξ αίτίας τση Νιζόγιας, έτρωε κάθε λίγο ρουαντζίναι; και γκρίναι; άπό τήν κυράτζη της, έστοχάστηκε νά βουλόση τὸ στόμα τζη μικρής, κανονιάς τινε νά δοκιμάζη τὰ πρωτολούδια τση γώνιας, και έτζι άπό τόν κειρὸ όπου ή Νιζόγια έμέτεχε άπό τὰ ξεκουταλέματα, ή ήσυχή τοῦ σπητιου ώς πρὸς εκείνο τὸ μέρος; έματαγύρισε είς τὸν τόπο τζη. Η σίβρα μάρε δέν άνανογιότουνε όπως γιὰ νά κάμη τή θυθυτέρα τζη νοικηκυράτζη, τζ' έδινε αφορηή νά γένεται με τή συναναστροφή τζη δούλας, καρκοσουρα, λειχούτζη και ψεύτρα! . . και πώς τὰ άθώα της ματάκια εβλέπανε πράγματα ποῦ μία κοπίλα, καλὰ άναθραμμένη δέν πρέπει νά βλέπη ποτέ όσο είνε άνύπαντη, και πώς τ' αὐτάκι της έδεχόντανε οὔλα εκείνα τὰ συμφορα λόγια ποῦ έξεφεύγανε άπό τὸ πλατὺ στόμα τζη Αντώνιας.

(Ακολουθεῖ)

Τὰ έπόμενα μάς έστάλησαν εκ Κερκύρας.

Χαίρε Διάβολε, διά νά χαίρονται και οι όπαδοί σου!!

Καθε έκτακτιον εῖναι νόστιμον. Και τώντι ό κόσμος εῖχε βρεθῆ νά παρακαλῆ πάντοτε, πότε τόν Κύριον Συντάκτην τής « Νέας Έποχῆς », τῆς « Φωνῆς τοῦ Ιονίου » και πότε εκείνους τῶν « Παρατήρητου » και πότε άλλους, ίνα καταχωρίζουν άρτιστα, είς τὰς άξιότιμους Έθνικὰς, Φιλολογικὰς, και Μεταφυσικὰς Εφημερίδας των. Και αν ἦτον χρεῖα νά λαμβάνη και κατι άγριοπαράτηρήσεις γιομάτες φωτιά, τὼρα τουλάχιστον, ποῦ και ό Στανὰς βγάνει εφημερίδα, όλοι θά τρέζουνε υπό τήν αἰσίδα του, γινατί εῖδανε ποῦ έπειτα άπό τόσας και τόσας εκ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΚΕΡΚΥΡΑΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

δύοις διαφόρων ἐφημερίδων δὲν ἤκουσαν τίποτε ἄλλο παρὰ φωνᾶς καὶ σουσουρα, τῶρα ὅλοι ἀτενίζουσι εἰς τὸν Διάβολο νὰ ἴδουσι καὶ αὐτὸς τί θὰ κάμει.

Τὸ κακὸ εἶναι ποῦ χέρι χέρι ἔγινε καὶ γαρπῆρός· καὶ δὲν θὰ ἔχει τὸ μυαλότου εἰς τὰ πολιτικὰ, σὰν τοὺς Διασκάλους, ποῦ ὅταν πικροδουλοῦν ἀμελοῦν τοὺς μαθητάδες, γιατί ἔχουσι τὴν κοκῶνα κοντάτους. Ἐλπίζομε τοῦτο νὰ μὴ τὸ παθῇ ὁ Κ. Διάβολος.

Μὰ τοῦτο τὸ συνοικέσιο, τοῦ Διαβόλου καὶ τοῦ Λύχνου τοῦ Διογένους, εἶναι πολὺ παράξενο καὶ ἔκτακτον ἐνταυτῷ καὶ ἀσύμφωνον, καὶ εἰρήνη καὶ ὁμόνοια δὲν ἤμπορῶ νὰ τοὺς εὐχρηθῶ.

Α'. Γιατί ὁ Διάβολος φεύγει ἀπὸ τὴν φωτιὰ, καθὼς ξέρουμε, καὶ Β'. ὁ συγχωρεμένος ὁ Διογένης ἐπροβάτησε τόσον καιρὸ γιὰ νὰ ἐρῇ ἄνθρωπον καὶ ἀπέθανε εὖτως εἰπεῖν, μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ χέρι καὶ τῶρα χέρι χέρι οἱ ἀπόγονοίτου νὰ κάμουνε φιλικὰ καὶ γάμον μὲ τὸν Διάβολο!! ἂν λοιπὸν στοχάζονται ὅτι ὁ Διάβολος εἶναι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Διογένους, ἃς σημειωθῇ εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθους, ὅτι α ὁ Διογένης εὗρηκε τὸν ἄνθρωπὸν του εἰς τὰ 1859 Μ. Χ. καὶ ὀνομάζεται Διάβολος, »

Ἄν ἀγαπᾷ; ἀποθήκευσον τὸ ἀκόλουθον.

Α'.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

MENEΓΑ ΚΑΙ NENE.

NENE — Καλῶς τὴν σιόρα Μένεγα—καὶ ποῦ τόσον καιρὸ ;

MENEΓ.—Κακοστομαχίᾳ ὑπέφερα, δὲν χώνευα νερό!

NENE — Σὲ βλέπω ἀπ' τὴν ὄψι, πούσουσι λίγα καλά!

Καλότυχη δὲν μ' ἐραζεις, νὰ σοῦ πῶ τὴν γιαιτριὰ!

Ζουμὶ τοῦ κότας τό πινεῖς; εἶναι πολὺ καλὸ,

Τὸ μασιστὸ ρομπάρμπαρα, τὸ βόιδινο μυαλὸ,

Καὶ τὴν αὐγὴν ἂν ἐπινεῖς, ὀλίγην ἀψηθιά

Σοῦ τάζω σιόρα Μένεγα, ποῦ ἤσουνε καλά.

MENEΓ.—Τί ἀψηθιές, ρομπάρμπαρα, τὸ τί ἔχω πιεῖ γυρεῦσι ;

NENE — Τὸ ξέρω ἀναθεμάτα, νὰ μὴ παραδουλεύης,

Γιὰ τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴ παρακολλαῖς μπουγάδες!

MENEΓ.—Μ' ἐφάγαν τὴν καυμένην, αὐταῖς κ' ἡ σαπουνάδες,

Ἐνεῖς Θεὸς τὸ ξέρει, ποῦ σὶὸ λέω σὰν ἀδελφῇ

Ὅλη μέρα βασανίζομαι, ὅλα τὰ κἀγὼ μοναχῇ

Τὰ νεφρῶν, τὰ κόκκαλάμου, νὰ τὰ πιᾶσω δὲν μπορῶ

ΠΑΝΟΡΑΜΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Σὴ κριθεῖται ὀποῦ-πέφτω, δὲν ἔμπορῶ νὰ κοιμηθῶ,
ὄτε νύκτα ξενυκτάω, καὶ ἡ πλάτες μὲ πονοῦν
Τὴ μὲρ . . . τρίζουν, καὶ τὰ μάτια μου θὰ βγοῦν,
Τὴ γόνατά μου τρέμουνε, ὄα νᾶμουν κρατημένη
ὄτε εἶμαι ἀρρώστη, ὄλη σακατεμένη!

ΝΕΝΒ—Νὰ πάρης σίβρα Μένεγα, ἴλιγο νέρβο χαλαστικῶ,
Γιὰ νὰ σοῦ φύγη εὐθύς, εὐθύς αὐτὸ τὸ τρεμουλιῶ

ΜΕΝΕΓ.—Μὰ βαρέθηκα ἡ καῦμένη, ὄλη μέρα καθισθῶ
Στὴ λειτρουγιὰ χθὲς ἐπῆγα, ἴλιγο γιὰ νὰ κουνισθῶ.

ΝΕΝΕ—Ἐγὼ ἔχω πέντε μῆνες, γιὰ νὰ πατήσω ρούγα,
Τόσο, ποῦ ὄτε ἴλιγο βγῶ, μού ἔρχεται σκοτοῦρα

Καὶ ποῦ κόπιασαι, ἐχτές, εἰσὲ ποῖα ἐκκλησία

ΜΕΝΕΓ.— Ἄ! ἐπῆγα εἰς τὸν Ἄγιο, γιὰτι εἶμαι ἔκει κοντά,

Μὰ τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ δὲν μ' ἀρέσουνε ἡ φονταῖόνες,
Σὶν καμπόσαις ποῦ λυσιάζουν, καὶ ποῦ τρέχουνε εἰς ὄλες,

Καὶ πᾶνε ἀπὸτι φέζει, καὶ τὰ στασιδία πιάνουνε

Καὶ τὴ βλέπεις στιθασμένες, τί φαστίντιο μού κάνουνε!

Καὶ τ σο ὀ τ σο ὀ τ σο ὀ τ σο ὀ ἀκούς ὄ ὄλη τὴν λειτρουγιὰ,

Κ' οὔτε ἀπόστολο οὔτε βαγγέλιο, ν' ἀκούσης, ὄ ἀφίνουνε καλὰ

Ποῖα θέλει τὰ τουρικάτση, μὴ τάχει ἴλιγο στραβὰ

ὄ νὰ ὄλεπες καμπόσαις, μὲ μία πετεναδοῦρα

Μὲ βελούδιὰ στὸ κεφάλι, ποῖα κόκκινα ποῖα σκούρα,

Μὲ τουρικά πλατιὰ μεγάλα, ποῦ πιάνουν τὰ στασιδία

Κιβαλίτρη μὲ ἐκώλησε, ἀπὸ τὴ μυρωδιαῖς, πεῦχουνε σὰ μαντίλια

Μὰ τί μούσκρη τί κολόντες, τί μαντέκες στὰ κεφάλια

Καὶ τί κάπες φουσκοτὲς, τί κορδέλες καὶ γαλάνια!

Ἄσπρη; πένες, τριτσοπούλες, καὶ κορδόνια κορδονέττα

ἢ τί τὰ κάνουν ὄλα τοῦττα, νὰ γελοῦν τὰ σακαρτοτσέττα (α)

« Καλὲς ἀντάμωσες »

Κερκύρα τῆ 4, η Δεκεμβρίου 1859 Ε. Ε.

Γ. Μ

Παρατηροῦμεν εἰς τὸν Κύρ. Γ. Μ. ὄτι ἔπαλε τὸ
ἐπιπέδον τῆς γίνουρας δὲν ἐνυμφεῖται ὁ Λύχνος τὸν Διαβολὸν
εἰς τὰς ἀποθληντου, λυπούμεθα ὄτι τοιοῦτοτρόπος ἡ εἰσότης

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΥΣΤΗΡΙΑ

(*) Τὰ λέγουν καὶ (giovinotta)

καὶ εὐτοχος ἀλληγορικῶς τοῦ δὲν δύναται νὰ ὑποτιῆ . . . ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ ; . . Ἄλλως τε ἡ σχέσις, ἡ ἀνοφορά, ἡ ἀνολογία καὶ ἡ συμπάθει παραβλέπονται καὶ εἰς αὐτὰ τ' ἀνθρώπινα συνεισέ-
 σια καὶ μολοντοῦτο ὑπάρχει ἢ ὑποτίθεται ὅτι ὑπάρχει ἡ ὁμόνοια
 ἢ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη ἐκέλευε τὴν ὁποῖαν ὁ Κύρ. Γ. Μ. δὲν ἀποτολ-
 μᾶ νὰ μᾶς εὐχθῆ. Ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ ὅμως νὰ ἐκθέσωμεν ἐν ὀλί-
 γοις τὰ περὶ τοῦτου, καὶ νὰ ὑποδείξωμεν συγχρόνως καὶ τὸν
 κοινωνικὸν σκοπὸν τοῦ ζεύγους μας : Καθῶς ὀρθῶς παρατηρεῖ
 ὁ Κυρ. Γ. Μ. ὁ Διογένης διεξελθὼν, ἀν' οὐχὶ ὄλον τὸν τότε ἐγ-
 νωστὸν Κόσμον, τοῦλάχιστον ὄλην τὴν γειτονεῖαν του, μὲ τὸν
 σατυρικόν του Λύχνον ἀνὰ χεῖρας, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὐρῆ ἓνα ἄν-
 θρωπον καὶ ἀπέθανε μὲ τὴν ὄρεξιν τοιοῦτου εὐρήματος, ἀλλ' ἐν
 ἀντὶ νὰ διειρενῆται τὴν εὐρεσιν ἀνθρώπου τελείου καὶ ἀμέμπτου,
 (ζῶου ἀνυπάρχτου καὶ φαντασικωτέρου αὐτῆς τῆς Χιμαίρας) ἤθελε
 δοθῆναι τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ἀρετῶν καὶ ἐλαττωμάτων ἅπερ διεσπαρ-
 μένα εὐρίσκονται ἐρ' ὄλον τοῦ ἀνθρώπινου γένους, καὶ τὰ ρίπτει εἰς
 μίαν Ἀποθήκην διχηρμένην εἰς δύο, εἰς τὸ ἓν μέρος, τοῦτέστι ὅλας
 τὰς ἀρετάς καὶ εἰς τᾶλλον ὅλα τὰ ἐλαττώματα, ἢ προσκειμένη
 αὕτη ἀντίθεσις καὶ σύγκρισις τοῦ καλοῦ πρὸς τὸ κακόν, ἤθελεν
 ἴσως σχηματίζει κανένα ἄνθρωπον, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον
 παραπλήσιον μὲ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ζητούμενον, στοχαζόμεθα δὲ ὅτι
 ὁ Κυνικός ἀναλογιζόμενος τὰς ἀδυναμίας τοῦ γένους μας,
 καὶ ἐνθυμούμενος ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, πρὶν εἰσελθῆ εἰς τὴν
 σχολὴν τοῦ Ἀντισθένου, εἶχε κίμει τὸν κηθδηλονομισματοποιόν,
 καὶ ὅτι ἀφοῦ ἐξῴθη τῆς πατρίδος του καὶ δὲν εἶχε πλέον τοῦ τὴν
 κεφαλὴν κλίνει, τότε καὶ τότε μόνον κατώκοισε τὸν πῖθον καὶ
 ἐδόθη εἰς ὅλας τὰς σκληραγωγίας τοῦ κινισμοῦ, συλλογιζόμενος,
 λέγομεν ὅλα ταῦτα, ἤθελεν εὐχαριστηθῆ μὲ τὸ παραπλήσιον μὴ
 δυνάμενος νὰ ἐπιτύχῃ ὁμοίοντι μὲ τὸ φαντασιώδες του ἀρχαίτου-
 πον. ἘΑἰ σκέψεις αὗται μᾶς πειθνάγκασαν νὰ ἐνώσωμεν εἰς γάμον
 τὴν Ἀποθήκην τοῦ Διαβόλου μὲ τὸν Λύχνον τοῦ
 Διογένους· κατὰ πόσον δὲ ἡ ἐκδοσις θ' ἀνταποκριθῆ μὲ
 τὴν πρόθεσίν μας, εἶνε ζήτημα τοῦ ὁποῖου τὴν λύσιν, πλήρεις
 θάρρους, ἀναθέτομεν εἰς τοὺς φιλομούσους μας συνδρομητάς.

— 0 —

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΙΟΛΟΓΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ

Κατ' αἰτήσιν τῆς Δεσποσύνης Καλλιόπης, κατοίκου Ὀλύμπου

καὶ θυγατρὸς τοῦ Κυρ. Διδ. Λιγδόχοιο καὶ τῆς Κυρίας Μνημοσύ-

ντες, κλητεύει τὸν Κυρ. Ἀριστοτέλην Βαλκωρίτην Λευκαδίον, ἕνα παρουσιασθῆ εἰς τοῦτο τὸ Ἀρχεῖον διὰ νὰ ἀποφασισθῆ νὰ ἐκδάρῃ ζῶν, ὡς ἄλλος Μαρσύας ἢ νὰ τυρλωθῆ ὡς ἄλλος Θάμυρις, διότι χωρὶς νὰ ἦνε ἐντολοδόχος ἢ ἐπιτετραμμένος τῆς ἐναγούσης ἐβάρπτισεν εἰς τὸ ὄνομάτης, τὴν θυγατέρα τῆς φαντασίας του « Κυρά Φροσύνην » ποίημα Ἐπικόν· ἐνῶ δὲν εἶνε, καθὼς θέλει ἀποδειχθῆ διὰ τῶν κάτωθεν μαρτύρων, οὔτε Ἀπόλογος.

Μὴ παρουσιαζόμενος ἐγκαίρως, δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς ἀνατίθεται εἰς τὸν Μωμόν ὡς καταλληλότερον.

Ἀντίγραφον τῆς παρουσίας θέλει ἐπιδοθῆ εἰς τὸν κλητευόμενον καὶ εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἐνδιαφερομένων.

Μάρτυρες.

Ὀμηρος—Ἀριστοτέλης—Βυργίλιος—Στάτιος—Ὀράτιος—Ἀρβόστος—Βολταῖρος—Βοκλῶ—Βογιάρδος—Τάσσο—Ὀσιανός—Μιλτων—Δάντης—Κλόπστοκ—Βλαῖαρ—Φενελῶν—Γλόβερρος—Γουίλκιος—Κομόνς.

Ἐξεδόθη τῇ 1 Δεκεμβρίου 1859.

ΜΟΔΟΧ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ.

ΕΡΜΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ.

Εὐαγγελίζου Ἰσραὴλ χαρὰν μεγάλην, αἰνεῖται Ὁ βριακαίς Θεοῦ τὴν δόξαν· ὁ ἐπὶ τοσοῦτον караδοκούμενος Μεσσίας· ὅσον αὐπῶ ὄψεται τὰς πρώτας τοῦ φωτὸς ἀκτῖνας ἐκ τῶν συδηρῶν κηκλίδων τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ Σωφρονιστηρίου. — Γυνὴ πρὸ δύο ἐτῶν δεσμίᾳ συνέλαβε, Κοτσιρία χάρτι, τὸν προφήτην σας, ἔχει δὲ ὁ Ἀντίχριστος αὐτὸς δι' Εὐαγγελιστὰς του τοὺς τέσσαρους ἀποστόλους ἀντιπροσώπους μας, οἱ ἀπόστολοι πρέπει νὰ ᾤπι πτωχοὶ τῷ πνεύματι!

— Κατ' αὐτὰς ἐλάβομεν ἐκ Βαβυλῶνος μέσον Ζακίνθου, ἀνάυτου ἀποστολῆν ἀωνύμου ἐπιστολῆς πρὸς καταχώρισιν, τὸ μοναχικὸν τῆτο καὶ ἀλλόκοτον εἰς τὰ χρονικὰ τῆς δημοσιογραφικῆς ἐπιτογραφίας συμβάν μᾶς ἀνεκάλυψε, χωρὶς γὰρ ὁ θέλωμεν εἰς τὴν ἐκείνην τὴν ἰστορίαν καὶ ἐπομένως τὸν Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ἐπομένως τὸν Κ. Λασκαράτον, πρὸς ὃν φιλικῶς παρατηροῦμεν ὅτι διενεργεῖται πανταπασι εἰς τὸν Ἐγδοτῆ τοῦ φωτοβόλου Λύχνου νὰ κούπεται ὑπὸ τῶν χερσῶν τῆς αἰσάν τῆς ἀωνυμότητος. — Ὁπωδῆ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 Κ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ποτε εἰς τὸν ἐπόμενόν μας ἀριθμὸν θέλομεν καταχωρίσει τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς ἀπλῆν τῶν συνδρομητῶν μας διασκεδάσιν.

—ο—

TEATRO CEFALO.

Gli ultimi giorni di Suli.

Per non esser tacciati di spirito di partito, d' incompetenza, di malignità e d' altre siffatte graziosità, che gratuitamente da certuni della compagnia ci vengono ad' ogni istante elargite, ed ai quali converrebbe rispondere: « non ragioniam di loro, ma guarda e passa », non facciamo che tradarre ad litteram ciò che l' onorevole nostro confratello dell' « Epoca Nuova » giornale di Corfu, inserì nel suo 800. numero sulla compagnia Teatrale di Cefalonia, avendo egli avuto l' vantaggio d' assistere alle prime recite dell' opera in questione.

« Il Baritono Si, r F. Sutter, mentre canta a meraviglia, »
 » s' accende tanto nel atto che innalza il vessilo Greco e »
 » quando risponde ad Ali Bascià, che dimostra non solo ch' egli »
 » sia uno de' migliori, o per meglio dire, il migliore »
 » della compagnia, ma eziandio un vero figlio dell' Italia »
 » combattente per la sua libertà. — La prima donna fa la »
 » sua parte machinalmente. — Il Tenore una sola sera can- »
 » tò bene » Sin qui l' Epoca Nuova — a noi però cade in acconcio d' aggiungere che il S, r A. Ortolani eseguisce la parte d' Ali da vero artista, e non d' artista dei cavoli, come sconsideratamente sfuggì di bocca ad' una feminuccia)

Ὁ Ὑπεύθυνος ἐκδότης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΒΕΛΙΩΤΗΣ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΠΟΣΤΡΟΦΗΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »